

ρών' ὁ Θεός, καὶ φέρ' ἀπάν' δύματα (βραδυάζει ξημερώνει ὁ Θεός, δὲν κλείνω μάτι, δὲν κοιμάμαι) Σταυρ. || Ἀσμ.

Ἐβράδυνεν ὁ βραδάρον καὶ ἐβούτεσεν ὁ ἥλεν
Χαλδ. Συνών. βραδυάζω 2.

βραδυοπερπατῶ Πελοπν. (Φιγάλ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐδ. ἐπιθ. βραδὺ (= τὸ βραδέως κινούμενον) ἐπιρρηματικῶς ἐννοούμενου καὶ τοῦ ϕ. περπατῶ.

Βραδέως κινοῦμαι : Ἀσμ.

Τὸν Κόλα τὸν πγάσαντε, τὸν πάντε γὰρ παλούκι,
χῖλιοι τὸν πάντε πομπροστὰ καὶ χῖλιοι ἀποπίσσω...
καὶ δὲ Κόλας βραδυοπερπατεῖ σὰ μῆλο μαραμένο.

βραδυσινὸς ἐπίθ. Πελοπν. (Μαζαίκ) — ΣΠΕΡΕΣΙΑΔ.
Σκλάβ. 29 βραδυσινὸς Ρόδ. βραδυσ' νὸς Πόντ. βραδεσινὸς Πελοπν. (Κορών. Λάστ. Οἰν.) Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐδ. βράδυ ἀναλογικῶς πρὸς τὸ περυσινός,
χτεσινός, ψεσινός.

1) Ὁ τῆς ἑσπέρας ἔνθ' ἄν. : Βραδυσινὸς ἀστέρι ΣΠΕΡΕΣΙΑΔ. ἔνθ' ἄν. || Γνωμ. Ὁ μεσημεριανὸς ὑπνος εἶναι προζύμι τοῦ βραδεσινοῦ Λάστ. 2) Ὁ προερχόμενος ἀπὸ τὴν χθεσινὴν ἑσπέραν Πελοπν. (Κορών. Λάστ. Μαζαίκ. Οἰν.) Ρόδ. : Βραδυσινὸς γάλα Μαζαίκ. Βραδυσινὸν φαεῖ Ρόδ. Ἀνακατένοντες τὸ βραδυσινὸς γάλα μὲ τὸ πρωινὸς καὶ τὰ πήζουνε μαζὶ Κορών.

βραδυώνω Εῦβ. (Πλατανιστ.) Ζάκ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Λευκ. Πελοπν. (Μάν.) βραδύδώνω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐδ. βράδυ.

Βραδυάζω 3, δὲ ίδ., ἔνθ' ἄν. : Ἀρχίνησε νὰ βραδυώνῃ Ζάκ. Τὸ χειμῶνα βραδυώνει ρωρίς αὐτόθ. "Οτι ποὺ βράδυωνε Μάν. || Ἀσμ.

"Εδωσ' ὁ Θεός καὶ ἐβράδυνδωσε καὶ χώρα μᾶς ἐστρούσασι αὐτόθ.

βράδωμα τό, Πελοπν. (Φιλιατρ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ϕ. βραδώνω.

Βράδυασμα 1, δὲ ίδ.: Βράδωμα ξημέρωμα τὸν περιμένω.

βράζω κοιν. καὶ Ἀπούλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Αραβάν. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. "Οφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) βράζον βόρ. Ιδιώμ. καὶ Τσακων. βράζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) Κάρπ. Σύμ. Χίος βράτζω Ἀπούλ. (Καστριν. Μαρτ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) ἐβράζω Ἀπούλ. Ρόδ. ἐβράζ-ζω Καλαβρ. (Κοντοφ.) ἐβράτζω Ἀπούλ. βράζον Σαμοθρ. βράσσω Ικαρ. Κίμωλ. Σέριφ. Χίος βράσσον Εῦβ. (Αύλωνάρ. Κύμ.) βράν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.)

Τὸ μεταγν. βράζω, δὲ ἐκ τοῦ ἀρχ. βράσσω. Ὁ μεταπλασμὸς διὰ τὸν ἀόρ. ἐβρασσα δημοιοκατάληκτον πρὸς τὸν ἀόρ. τῶν ϕ. εἰς -ζω.

A) Κυριολ. 1) Ἀναδεύομαι ἀναταράσσομαι κοιν.: Βράζει ἡ θάλασσα. || Ἀσμ.

'Σ τοι δεκαφτὰ τὸν Σεπτεμβριοῦ, ἔνα Σαββάτο βράδυ,
ἔκαμψ' ἀφέντης τὸ σεισμὸς καὶ ἡ γῆς καὶ ὁ κόσμος βράζει
(ἀφέντης=Θεός) Κρήτ. 'Η σημ. καὶ μεταγν. 'Ιδ. Θησαυρ. ἐν λ. «θάλασσαν ἀγρίαν καὶ βρασσομένην τῷ κλύδωνι».

2) Σκιρτῶ, πάλλω Κύπρ. Πόντ. (Κερασ.): Φρ. Ἐκεῖνο τὸ παιδίν βράζει ἀπέστις 'σ τὴν καρδία μ' (τὸ ἐπιθυμῶ πολὺ) Κερασ. Βράζει ἡ καρκά μον γιὰ λόσον της (τὴν ἀγαπῶ) Κύπρ. 3) Εύρισκομαι ἐν ἀφθονίᾳ, βρίθω α) Ἐπὶ πράγματος γενικῶς σύνηθ. καὶ Πόντ.: Ὁ κόσμος βράζει 'σ τὴν πλατεῖα - 'σ τὸ δρόμο. Οἱ ἀνθρωποι - οἱ μυῆγες

- οἱ ψεῖρες - τὰ σκουλήκια - τὰ φροῦτα - τὰ γάρια βράζουν σύνηθ. β) Ἐπὶ τοῦ περιέχοντος σύνηθ. Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.) : Ἡ κουζίνα βράζει ἀπὸ τοὺς μυῆγες. Τὸ κεφάλι τοῦ βράζει ἀπὸ τοὺς ψεῖρες - ἀπὸ τὴν ψεῖρα. Τὰ μῆλα βράζουνται τὰ σκουλήκια σύνηθ. Βράζει ἀστικά τὰ φτεῖρας Τραπ. || Φρ.

Βράζει ἡ πούγγα του (εἶναι πλῆρες τὸ βαλάντιον του) Σύμ. Καὶ μετβ. : Τὸ τυρὶ βράζει σκουλήκια. Ὁ δεῖται βράζει ψεῖρες πολλαχ.

4) Εύρισκομαι ἐν ἀκμῇ (Ημερολ. Μεγάλ. Ελλάδ. 1923 σ. 119): Ἐκείνη τὴν ἐποχὴν ἐβραζεῖ τὸ λαθρεμπόριο ἀπὸ καράβια.

5) Κοχλάζω ἐκ θερμότητος, ζέω κοιν. καὶ Ἀπούλ. (Καστριν. Μαρτ.) Καλαβρ. (Κοντοφ. Μπόβ.) Καππ. (Αραβάν. κ. ἄ.) Πόντ. (Οἰν. "Οφ. Κερασ. Κοτύωρ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Τσακων.: Τὸ γάλα

- τὸ νερὸ - τὸ φαεῖ βράζει 'σ τὴ φωτιά. Τὰ κουκά - τὰ δσπρια - τὰ χόρτα βράζουν. Ἡ κατσαρόλα - τὸ καζάνι - τὸ τσουκάλι βράζει κοιν. || Φρ. Βράζει τὸ αἷμα του (εἶναι πλήρης σφρίγους). Είμαι σὰ βρασμένος (αἰσθάνομαι τοῦ σώματος καχεξίαν).

Βράζει δὲ πόνος μέσα μον (θλίβομαι ἐνδομύχως). Βράζω μέσα μον ἡ ἀπομέσα μον (ἀγανακτῶ ἐνδομύχως) κοιν. Σ' ἔνα καζάνι βράζουμε (ὑπὸ τῶν αὐτῶν δεινῶν καταρρυχόμενα) σύνηθ. Βράζει μὲ τὸ ζουμί του (κατέχεται ὑπὸ στενοχωρίας μὴ ἔχωτερικευομένης) σύνηθ. Βράζει μὲ τὴ λίγδα του (συνών. τῇ προηγουμένῃ) "Ηπ. Δὲ βράζει μὲ τὸ ζουμί του (δὲν μένει ησυχος, ζητεῖ ἀνώτερα τῶν δυνάμεών του) Θράκη. (Σαρεκκλ.) "Ἄσι μι γὰρ βράζου μὲ τὸν ἀχρό μ' (μὴ ἐπεμβαίνης εἰς τὰ συνασθηματικά μου ζητήματα) Εῦβ. (Στρόπον.) Βράζει ἡ ὡρα (προχωρεῖ) Κύπρ. Παιζούμενε χαρτὶ ποὺ βράζει (χαρτοπαικτῶν μὲ ζέσιν) Κρήτ. Βράζει ἀπολέστης ἡ καρδία μ' (= αἰσθάνομαι στενοχωρίαν) Κερασ. Βράζει ἡ καρδία μ' (ἀγανακτῶ) Τραπ. Βράζει ἡ πίστη μ' (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ. || Παροιμ. Βράζει τὸ καζάνι, τί θὰ βγῆ δὲν ξέρουμε (ἐπὶ τεκταινομένων, τῶν δόποιων ἡ ἐκβασίς εἶναι ἀδηλος) σύνηθ. "Οσο βράζει, λάδι βράζει (ἐπὶ συνομιλίας, ἡ δόποια ἐπεκτείνεται) Κωνπλ. Καὶ μετβ. ὑποβάλλω τι εἰς βρασμὸν κοιν. καὶ Πόντ.: Βράζω τὸ γάλα - τὸ κρέας - τὸ νερὸ - τὸν καφὲ - τὸ ωύζι - τὸ φαεῖ κττ. Τί βράζεις 'σ τὸ τσουκάλι - 'σ τὸ καζάνι; κττ. κοιν. || Φρ. Βράζουν φακί - τούπ' ρο (κάμνω ἀπόσταξιν) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Νὰ σὲ βράσω! Ήφρ. ἀποδοκιμαστική, περιφρονητική καὶ θωπευτική κοιν. Νὰ βράσω τὰ λεφτά σου (ἀδιαφορῶ διὰ τὰ χρήματά σου) σύνηθ. "Ἄς τὰ βράσης νὰ πιῇ τὸ ζουμί τους (ἐπὶ πραγμάτων κρινομένων ἀναξίων λόγου) πολλαχ. Τὸν βράζεις αὐτὸς οὐν φάλτες (φάλλει ἀργά) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Δὲν ξέρω τί βράζει 'σ τὴν καρδιά του (τί μηχανεύεται) "Ηπ. Τοῦ τά βρασσε (τὸν ὑπερέβαλε) Σύρ. Τὸν βρασσε σήμερα (ἐνν. τὸν ὑπνον, δηλ. ἔχοιμήθη πολὺ) Πελοπν. (Κορινθ.) Συνών. ἀναβράζω Α 1. ἀναχοχλακίζω, β) Ψήνομαι κοιν. καὶ Πόντ. ("Οφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): "Ἐβρασε τὸ κρέας - τὸ φαεῖ κττ. Εβρασαν τὰ χόρτα - τὰ μακαρόνια κττ. 6) Υφίσταμαι χυμικήν ζύμωσιν κοιν. καὶ Τσακων.: "Ο μούστος - τὸ κρασί βράζει 'Η σημ. καὶ μεταγν. "Ιδ. Αλέξανδρ. Αφροδ. 282 «οίνος βράζων». 7) Είμαι πολὺ θερμός ἡ θερμαίνομαι πολὺ πολλαχ. : Βράζει δὲ ηλιός - ἡ ἀμμός - δ τόπος κττ. Βράζει τὸ σπίτι ἀπὸ τὴ ζέστη πολλαχ. "Εκατσιν 'σ τὸν νήλυον νὰ βράσῃ Λυκ. (Λιβύσσ.)

|| Γνωμ. "Ο πελός μήτε φαῖ μήτε βράζει (δ τρελλός οὔτε τὸ ψῦχος αἰσθάνεται οὔτε τὴ ζέστην) αὐτόθ. || Παροιμ. Ο δρόκονς ἔφαν καὶ ἐβρασι καὶ οὐ φτουχός ἔφαν καὶ ἐρρίσιτο (διτι δ πτωχός τρεφόμενος μὲ δάνεια μελαγχολεῖ περισσότερον ἡ εύχαριστεῖται) αὐτόθ. || Ἀσμ.

"Ο ηλιός ἐβασίλεψε καὶ ἡ γῆς ἀκόμη βράζει
καὶ ἐμένα ἡ-γ-έρμη μον καρδιά κλαίει καὶ ἀναστενάζει

Κρήτ. Καὶ μετβ. θεομαίνω Κάσ. Κύπρ. Λυκ. (Λιθύσσ.)
Ρόδ.: Βράζω τὰ χέργα μου Κάσ. || Φρ. Ἡ δοριχα βράζει
τα (ἐπφάζει τὰ ἀβγά της) Κύπρ. || Ἀσμ.

"Οσους σκεπάζει ὁ οὐρανὸς καὶ σσους· -ι-βράζ· ὁ ἥλεος
Κύπρ.

"Αντρα πεθυμᾶ ἡ καρδιά μου | τώρα 's τὰ γεράματά μου,
τρυφερὸ παλληκαράκι | νὰ μὲ βράζῃ 's τὸ γιατάκι
Κάσ. 8) Πυρακτῶ τι διὰ πολλῆς θερμότητος, ἐπὶ μετάλ-
λου πολλαχ.: Βράζω τὸ σίδερο. Καὶ ἀμτβ. πυρακτοῦμαι
πολλαχ.: Παροιμ. Σὰ βράζῃ τὸ σίδερο, τὸ βαράει ὁ Γύφτος
(διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τι πρέπει νὰ γίνῃ ἐπικαιρωσ). 9) Συγ-
κολλῶμαι διὰ πολλῆς θερμάνσεως, διὰ πυρακτώσεως
ἄγν. τόπ.: Τὸ σίδερο βράζει εὔκολα. Βρασμένο μαδέμι (τὸ
συγκεκολλημένον, δχι ἀκέραιον, δχι ἀτόφιο). 10) Ρέγχω
κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Βράζει τὸ στῆθος μου κοιν. Βρά-
ζει τὸ πέττο του Κεφαλλ. Βράζ· ἀποπέσ· ἡ καρδιά μ'
(ἀναδίδει τὸ στῆθος μου φόγχον) Χαλδ. 11) Ἐκβράζω,
ἐπὶ ναυαγίου Πόντ. (Κερασ.): Ἡ θάλασσα ἔβρασεν ἀτον. Ἡ
σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Ἀνθολ. Παλατ. 6,222 «μυριόπουν
σκολόπενδραν ὑπ' Ὁρίωνι κυκηθείς | πόντος Ἱαπύγων
ἔβρασ' ἐπὶ σκοπέλους». Καὶ ἀμτβ. ναυαγῶ, καταποντί-
ζομαι Πόντ. (Κερασ.): Τὸ καράβιν ἔβρασεν. 12) Μετοχ.
βρασμένος, ὁ πάσχων ἐκ νόσου καλούμενης βράσι, ἐκδη-
λουμένης διὰ διογκώσεως τῆς κοιλίας καὶ δυσπνοίας, ἐπὶ
ζώνων Κεφαλλ.

B) Μεταφ. 1) Ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι σύνηθ.: Ἐκεῖ-
νος μιλοῦσε κ' ἔγω ἔβραζα σύνηθ. || Παροιμ.

Φίλος τὸ φίλο ἔκραζε | καὶ δ νοικοκύρις ἔβραζε
(ἐπὶ ἀδιακρίτου προσκεκλημένου, δστις φέρει καὶ τὸν φί-
λον του) πολλαχ. Συνών. ἀναβράζω **B 1.** Μετοχ.
βρασμένος, ἔξωργισμένος πολλαχ.: Εἴναι βρασμένος ποῦ
δε λέγεται. 2) Ἐχθρεύομαι Μακεδ.: Πῶς σὶ βράζου!

βράκ μόρ. Δαρδαν. Πόντ. (Ἀργυρούπ. Ὅφ. Χαλδ.
κ. ἄ.) βράκα Πόντ. (Κερασ.)

Λέξις πεποιημένη.

Τὸ μόριον ἐν ἐπαναλήψει βράκ βράκ δηλώνει τὴν
φωνὴν τῶν βατράχων ἐνθ' ἀν.: Φώναζαν οἱ βατρακοὶ
βράκ βράκ Δαρδαν. Τὰ βροθάκας ἐποίκιαν βράκ βράκ
Χαλδ. || Φρ. Ντ' ἐπαθετεν καὶ δλον βράκα βράκα φωνά-
ζετεν; (ντ' ἐπαθετεν=τι πάθατε) Κερασ.

βράκα (I) ἡ, κοιν. βαάκα Σαμοθρ.

Τὸ μεταγν. ούσ. βράκα. Ιδ. Διόδωρ. Σικελ. 5,30 «χρῶν-
ται.. ἀναξυρίσιν, ἀς ἐκεῖνοι βράκας προσαγορεύουσι».

1) Εἶδος εὐρείας πολυπτύχου περισκελίδος, διαφόρου
κατὰ τόπους, περιδενομένης εἰς τὴν ὀσφὺν μὲ βρακοζώ-
νην καὶ ἔξικνουμένης συνήθως μέχρι τῶν γονάτων κοιν.:
|| Φρ. Ἐχεσε τὴ βράκα του (ἐπὶ μεγάλου φόβου ἡ χαρᾶς)
Κρήτ. Ἐν ξέρει νὰ δήσῃ τὴν βράκα του (ἐπὶ ἀδαοῦς)
Κύπρ. Ἐν δει τοῦ ἔξω τοῦ τὴν βράκαν ποῦ φορεῖ (ἐπὶ πέ-
νητος) Κύπρ. (Λεμεσ.) Ποννάτσαν ἔχει ἡ βράκα του (ἐπὶ
τοῦ φοροῦντος τὴν βράκαν εἰς τρόπον ὅστε νὰ μὴ σχη-
ματίζῃ δπισθεν εἰδος οὐρᾶς) Μεγίστ. Συνών. βρακὶ 1,
κόφα. **β)** Γυναικεία περισκελίς Θήρ. Κίμωλ. Ρόδ. Σίφν.

2) Πανταλόνι ἀνδρικὸν Κρήτ. Μακεδ. 3) Ἐσώβρα-
κον Θήρ. Κρήτ.

βράκα (II) ἡ, κοιν. καὶ Τσακων.

Μεγεθ. τοῦ ούσ. βρακὶ.

Μέγα βρακὶ κοιν. καὶ Τσακων.: Μωρέ, τί βράκα εἶναι
τούτη ποῦ φορεῖς! Ἐχάθηκες μέσα 's αὐτὴ τὴ βράκα
κοιν. Τὸν εἰδες ἐκεῖνον μὲ τὴ βράκα; Θράκ. (Σαρεκκλ.)
|| Φρ. Ἀνιμους 's τὴ βράκα σ' (ἐπὶ ἀποδοκιμασίας) Λέσβ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Συνών. βράκαρος, βράκος, βρακούδα (**III**), βρά-
κουλ-λας.

βρακάδικος ἐπίθ. πολλαχ. βρακάδ'κονς βόρ. ίδιωμ.

'Εκ τοῦ βρακᾶδες πληθ. τοῦ ούσ. βρακᾶς.

'Ο ἀνήκων ἡ ίδιαζων εἰς βρακᾶδες, βρακοφόρους:
Βρακάδικο γελένο - ζουνάρι - πουκάμισο - φέσι. Βρακάδικα
ροῦχα - παπούτσια πολλαχ. Βρακάδικο μαντήλι (εἰδος μεγά-
λου μανδηλίου) Κάρπ.

βρακάμι τό, κοιν. βρακάλ' βόρ. ίδιωμ. βρακάτοι
Εῦβ. (Κουρ. Κύμ.) Μεγίστ.

'Υποκορ. τοῦ ούσ. βρακὶ διὰ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. - ἄκι.

Μικρὸν βρακί. Συνών. βρακίτσα, *βρακόπουλλον,
βρακούδα (**I**), βρακουδάκι, βρακουδέλλι, βρα-
κούδι, βρακούλλι.

βρακανήθρα ἡ, Ἡπ.

'Εκ τοῦ ούσ. βράκανο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
- ἡθρα.

Βρακανίδα, δ ίδ.

βρακανίδα ἡ, Εῦβ. (Αἰδηψ. Στρόπον.) Ἡπ. (Δρό-
βιαν. Ζαγόρ. κ. ἄ.) Θεσσ. (Καλαμπάκ. Λάρ. κ. ἄ.) Θράκ.
(ΑΙν.) Κέρκ. (Ἄργυραδ. κ. ἄ.) Λευκ. Παξ. Στερελλ. (Αι-
τωλ. Εύρυταν.) — ΑΒαλαωρ. Ἐργα 3,216 καὶ 311—Λεξ.
Ἐλευθερουδ. Βλαστ. 477 Δημητρ. βρακανίδα "Ἡπ. (Χι-
μάρ.) βρακαλίδα "Ανδρ. Πελοπν. (Γέρομ. Λακων. Μάν.)
—Λεξ. Βλαστ. 477 φρακαλίδα Κύθν.

'Εκ τοῦ ούσ. βράκανο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
- ίδα κατὰ τὸ σιναπίδα, λαχανίδα κττ.

Τὸ φυτὸν φάρμακον τὸ Ἀνατολικὸν (rapistrum Orientale)
τῆς τάξεως τῶν σταυρανθῶν (cruciferae) ἐνθ' ἀν.:
Παροιμ.

Τὸ καμάρι πόχ' ἡ γρούβα | δὲν τὸ σέρν' ἡ βρακανίδα
(ἐπὶ ὑπεροχῆς) Λευκ. || Ἀσμ.

Σὰν τέτοια παλαιολάχανα, σὰν τέτοιες βρακανίδες,
ἔχω κ' ἔγω 's τὸν κῆπο μου σαρανταπέντε ρίζες
(λέγεται πρὸς ἐκδήλωσιν περιφρονήσεως πρός τινα) "Ἡπ.

"Ἡ γῆ μας ἡ ταλαίπωρη καὶ τὰ κοιλόρφανά της
θὰ μάθουν νὰ χορταίνουντε λαθύρα, βρακανίδες
ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν. 216. Συνών. βράκανο. [**]

βράκανο τό, Εῦβ. (Κονίστρ.) βράκαλο Πελοπν.
(Γέρομ. Λακων.)

'Εκ τοῦ ἀρχ. ούσ. βράκανον.

Τὸ φυτὸν βρακανίδα, δ ίδ.

[**]

βράκαρος δ, πολλαχ. βράκαρονς "Ἡπ. Θηλ. βρα-
κάρα ἡ, Λῆμν.

Μεγεθ. τοῦ ούσ. βρακὶ διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
- αρος.

Βράκα (**III**), δ ίδ., ἐνθ' ἀν. Παροιμ. φρ.

'Απὸ τὸν φόβον τὸν κὶ τὴν τρούμαρα τὸν
γέμισιν κὶ τὴ βρακάρα τὸν
Λῆμν.

βρακᾶς δ, κοιν. Θηλ. βρακοῦ πολλαχ.

'Εκ τοῦ ούσ. βράκα (**Ι**) καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. - ἄς.

1) "Ανθρωπος φορῶν βράκαν, βρακοφόρος κοιν.: Οι
τησεῖτες εἶναι βρακᾶδες. Ντύθηκε βρακᾶς τοῖς Ἀποκρεῖς.
Συνών. βρακουλλᾶς. **β)** Μετων. ἀνθρωπος ἀγροίκος,
ἀνάγωγος Λεξ. Δημητρ. 2) Πρόβατον ἔχον μακρὰν οὐ-
ρὰν ἐγγίζουσαν τὴν γῆν Κύπρ.

ΤΟΜ. Δ' — 14

